

Povestea Luminătorului și alte povești de Crăciun

*Povestea Luminătorului
și alte povești de Crăciun*

IOANA BLAGA

Copertă și ilustrații: Oana Oara, Anita Tanc Capota,
Cristina Costolaș, Ioana Blaga

IMAGO DEI
ORADEA, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAGA, IOANA

Povestea Luminătorului și alte povești de Crăciun/ Ioana Blaga;
cop. și il.: Oana Oara, Anita Tanc Capota, Cristina Costolaș, Ioana Blaga.

- Oradea : Imago Dei, 2023

ISBN 978-606-8314-83-9

I. Oara, Oana (il.)

II. Tanc Capota, Anita (il.)

III. Costolaș, Cristina (il.)

821.135.1

Povestea Luminătorului și alte povești de Crăciun
Ioana Blaga

Copyright © 2023 Ioana Blaga

Copyright © Poză copertă Oana Oara,

© Ilustrații Oana Oara, Anita Tanc Capota, Cristina Costolaș, Ioana Blaga

Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România

E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Tehnoredactarea și coperta: Marcel-Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-83-9

Cuprins

Nașterea copilului Isus	9
Marea cină din Pădurea Întunecată	39
Nemaipomenita poveste a fantomei de Crăciun	52
Călătoria vagonului de aur	73
Povestea elfului Prink	103
Magazinul Domnișoarei Silvia	121
Clara și Titus în căutarea Crăciunului	133
Prima zăpadă a aricilor	153
Mesagerii iernii	167
Crăciunul în Balta Mare	177
Cartea poveștilor cu spirite	199
Povestea Luminătorului	211

E rece-n așternutul iernii,
Și-n aer lin cristali plutesc
Fulgi albi țesuți de nori
Și duși de vânt.

E frig, e rece dragii mei,
Luați cizmele de blană,
Manta cu nasturi pân' la nas,
Înfășurați-vă cu lână,
Și nu vă feriți de mănuși.

Vor fi petreceri și serbări
Bezele pentru pus în băț
Și seri pline de zăpadă.
Povești stranii cu fantome
Șoptite cu mult timp în urmă
Din gloria bătrânului Crăciun.

Nașterea copilului Isus

Dumnezeu face o promisiune

În vremuri îndepărtate, trăia la curtea unui rege un Iom. El se numea Isaia. Isaia era un om bun și drept pe care Dumnezeu îl iubea. De aceea, Dumnezeu l-a folosit de multe ori pentru a vorbi poporului Său. În acest fel, Dumnezeu îi spunea cum să-l sfătuiască pe rege. Ahaz, căci acesta era numele regelui, era un rege tânăr. Nu-i plăcea să ceară ajutorul lui Dumnezeu pentru că era tare mândru. El era rege peste regatul Iuda.

Într-o zi, pe când stătea liniștit în palatul său, a ajuns la urechile sale vestea că doi împărați mari și puternici vor să cucerească țara lui. Ahaz, fără să-l cheme pe Isaia și să aștepte sfatul lui, a trimis ca dar aur și argint unui alt împărat, mult mai puternic pentru a-l convinge să lupte alături de el. Lui Ahaz i-a fost teamă, și cu el toți locuitorii regatului Iuda au tremurat în fața invaziei celor doi împărați.

Însă Dumnezeu nu a uitat de Ahaz și de poporul său, cu toate că ei l-au uitat pe Dumnezeu.

Isaia vorbea tot timpul cu Dumnezeu. El știa când Ahaz era ascultător sau când făcea ce credea el mai bine. În acest fel, Dumnezeu l-a trimis pe Isaia în fața lui Ahaz cu un mesaj: „Nu te teme de nimic!” Și totuși,

Ahaz, deosebit de mândru, nu a ascultat de Dumnezeu. Atunci Isaia, întristat de neascultarea lui Ahaz l-a certat:

—Rege Ahaz, nu mai fii atât de mândru și de neascultător. Totuși, să știi că Dumnezeu nu va uita de noi și ne promite că ne va trimite un salvator. Dumnezeu m-a trimis să-ți spun următoarele cuvinte: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel“. Apoi Isaia a plecat de la rege.

Deși știm că Ahaz a mai trăit mulți ani ca rege, noi nu vom mai pomeni nimic despre el, pentru că de acum încolo vom aștepta ca Dumnezeu să-și îndeplinească promisiunea. Și aceasta se va întâmpla mult mai târziu, peste câteva sute de ani...

...după 700 de ani

În vremuri grele

Anii au trecut, împărații s-au schimbat dar Dumnezeu nu a uitat de promisiunea Sa...

Pe vremea când Imperiul Roman cucerea teritoriul nenumărate și când peste toți domnea împăratul Augustus, lucrurile nu stăteau tocmai bine pentru poporul evreu. Palestina, țara în care locuiau acum evreii nu le mai aparținea lor și nu mai aveau un rege ales de ei. Palestina era acum o provincie romană și era condusă de un om numit de împăratul Augustus. Pentru că evreii erau mereu nemulțumiți de situația grea în care se aflau, împăratul Augustus l-a numit pe Irod cel Mare ca și conducător al iudeilor. Irod cel Mare

era un om rău. Tot timpul se gândea cu teamă că va exista cineva care-i va lua locul. Mulți au murit uciși de mâna lui sau din voia lui. Cu toate că îi plăcea să construiască clădiri și drumuri, tot nu era iubit de evrei. Și pe bună dreptate! Evreii nu mai aveau acum nici un drept în țara lor. Tot ce au avut în trecut acum nu le mai aparținea lor. Armata romană, pentru că erau mulți soldați care nu făceau nimic decât să meargă la război și să cucerească alte țări, avea nevoie de hrană. Așa că deseori evreilor li se lua hrana pentru a fi dată armatei. Nu de puține ori erau tratați cu dispreț și folosiți la tot felul de munci grele. De aceea, evreii se simțeau acum uitați de Dumnezeu.

Într-un sat îndepărtat de munte trăia un om cu soția lui. Numele lui era Zaharia. El era preot. Soția lui se numea Elisabeta. Amândoi erau bătrâni. Cu toate că-l iubeau pe Dumnezeu, ei erau întristați pentru că nu aveau nici un copil. Oamenii din jurul lor îi iubeau și-i respectau, pentru că Zaharia și Elisabeta păzeau poruncile lui Dumnezeu.

Într-o zi, Zaharia s-a dus să slujească în templul din Ierusalim. După ce a străbătut o cale lungă călare pe măgar, cale de câteva zile, după câteva opriri la niște hanuri a ajuns în sfârșit la marginea Ierusalimului. S-a oprit pe o colină și a privit spre oraș. Niciând orașul nu i s-a părut mai frumos ca și acum. Acoperișurile caselor străluceau în lumina puternică a soarelui. Drumurile pavate cu piatră se vedeau șerpuitoare printre case. Însă în mijlocul tuturor se înălța maiestuos templul. Aici se închinau evreii și aici aduceau animale pe care le jertfeau lui Dumnezeu. Prin această jertfă ei spuneau:

„Da Doamne, noi te iubim! Vrem să-ți dăruim ceva!” Și Dumnezeu înțelegea.

Acesta era locul în care trebuia să ajungă preotul cel bătrân. Zaharia s-a oprit din drumul său și a îmbrăcat haina albă, deoarece în templu preoții puteau intra îmbrăcați doar într-un anumit fel. Ajuns la templu a intrat plin de respect în casa lui Dumnezeu. Pătrunse într-o cameră mare plină cu sfeșnice de aur. Era liniște. Zaharia era singur. După ce aduse o jertfă, el începu să se roage pentru mulțimea aflată afară.

Însă deodată se opri înspăimântat. Nu mai era singur. Lângă el stătea un om îmbrăcat în alb. Și îngerul, pentru că era un înger, i-a spus:

—Nu te teme Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.

Lui Zaharia nu-i venea să creadă! Parcă nu putea răspunde de atâta mirare.

—Cum e posibil? Cum ar putea avea Elisabeta un copil, tocmai acum, la bătrânețe? întrebă el plin de neîncredere.

—Acest copil va aduce multă bucurie, nu doar ție și Elisabetei, ci și altor oameni, continua să spună îngerul. Și când va fi mare va vesti venirea Salvatorului!

Dar Zaharia nu putea crede! Oare Dumnezeu i-a ascultat în sfârșit rugăciunea?

—Nu cred, nu se poate una ca asta! Eu sunt bătrân și soția mea la fel. Cum să cred una ca asta?

—De ce nu crezi, Zaharia? Eu sunt Gavril, locuiesc în ceruri și Dumnezeu m-a trimis să-ți spun asta. Nu-l mai crezi tu pe Domnul? Să știi că Dumnezeu mai poate

face minuni. Zaharia, de ce ai îndoieli?... Pentru că nu ai crezut te voi pedepsi. Până ce se va naște copilul tu vei amuți, nu vei mai putea scoate nici un cuvânt. Apoi îngerul a plecat.

Zaharia era din nou singur. Cu greu își reveni din uimire și apoi ieși din camera sfântă. Oamenii care erau în curtea templului îl așteptau, cu gândul că el îi va binecuvânta, așa cum trebuia să facă preotul care ieșea din templu. Însă Zaharia nu mai putea vorbi. Oamenii vorbeau și se întrebau unii pe alții:

—Ce s-o fi întâmplat cu el? Ce o fi văzut în templu?

Însă Zaharia nu le-a spus nimic din ce s-a întâmplat acolo. Deși era bătrân, se grăbi să ajungă la casa lui din munți. Acum era fericit și credea că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. Trebuia să-i dea Elisabetei vestea cea bună. Ea trebuia să știe! Oh, cât era de fericit! Îi venea să cânte, dar nu putea. Drumul i se părea atât de lung, de parcă nu mai ajungea deloc.

În sfârși, ajunsese acasă după o călătorie de câteva zile. Luă o tablă și scrise pe ea tot ce i s-a întâmplat în templu. Elisabeta știa acum totul fără ca el să vorbească.

—Să-l cheme Ioan?

Și Zaharia încuviință dând din cap. Apoi scrise pe tablă: „Ioan, căci Dumnezeu ascultă rugăciunile“.

După un an de zile, Elisabeta a născut un băiețel pe care l-au numit Ioan. În a opta zi, când au venit să-l vadă pe copil, oamenii au întrebat care este numele copilului.

—Ioan, spuse Elisabeta, privindu-și copilul cu drag.

Vecinii lor se mirau de numele ales. Toți se așteptau

ca micuțul să poarte numele tatălui. Zaharia nu putea încă să vorbească, de aceea luă tabla și scrise pe ea: „Ioan este numele său”. Și dintr-o dată Zaharia putu să vorbească, pentru că acum s-a întâmplat ceea ce-i zisese îngerul.

—Da, spuse el, se va numi Ioan, pentru că Dumnezeu ascultă rugăciunile.

De fericire a început să cânte și să-l binecuvânteze pe Dumnezeu cu un cântec pe care-l făcuse el:

„Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său.”

Oamenii se mirau și în scurt timp, în toată partea aceea de munte s-a vorbit despre copilul nou născut.

—Ce lucruri ciudate s-au întâmplat cu acest copil! Cu siguranță nu este un copil obișnuit, spuneau ei.

După ce au plecat toți, Zaharia și Elisabeta au rămas în casa lor liniștiți și mulțumitori Domnului. Acum Zaharia știa că Dumnezeu are un plan cu copilul său. De aceea își luă în mod serios misiunea de a-l crește în legea lui Dumnezeu. L-a învățat să se roage și să aducă jertfe lui Dumnezeu. Apoi după ce a crescut, Ioan a plecat din casa părinților săi și s-a dus să locuiască în pustiu.

Maria, Iosif și îngerul

Viața evreilor se desfășura în același fel. Plăteau dări în continuare împăratului, și uneori erau jefuiți de soldații imperiului. Rămâneau de multe ori cu provizii puține. Fiecare familie își trimitea copilul să învețe să citească și

să învețe să fie priceput. Pentru că fiecare băiețel trebuia să știe să muncească cu mâinile sale.

În vreme ce Zaharia și Elisabeta așteptau să se nască fiul lor, într-o cetate din Galilea, numită Nazaret trăia o fată. Ea se numea Maria. Maria era logodită cu Iosif. Ea nu a fost la școală niciodată, dar cunoștea legea lui Dumnezeu. Îi plăcea să vorbească în fiecare zi cu Dumnezeu. Și Domnul o iubea. Ea își petrecea timpul ajutând-o pe mama ei la lucrul din casă. Se pregătea să fie o soție bună pentru Iosif.

Într-o zi, când era singură acasă și stătea liniștită în camera ei, și-a dat seama că alături de ea se afla cineva. Spre surprinderea ei era un înger. Era îngerul Gavril, același înger care a vorbit cu Zaharia. Dumnezeu l-a trimis și la Maria cu un mesaj.

—Te salut, Maria! Tu ești cea mai binecuvântată dintre femei! i-a spus îngerul.

Maria l-a privit speriată. Oare despre ea vorbea?

—Nu te teme, am venit să-ți aduc o veste bună. Dumnezeu m-a trimis să-ți spun că vei avea un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi rege ca și David, dar va domni pentru totdeauna. Verișoara ta Elisabeta va avea și ea un fiu în curând.

Maria era atât de fericită! Acum înțelegea că fiul ei va fi Mântuitorul.

—Dar cum se va întâmpla asta? Eu nu sunt căsătorită, spuse Maria.

—Însuși Dumnezeu va fi tatăl copilului. De aceea nu va fi un copil ca toți ceilalți copii. El va fi Fiul lui Dumnezeu.

Atunci Maria, tăcută, înclină capul cu respect în fața îngerului și spuse:

—Dacă așa vrea Dumnezeu, pot eu să mă opun? Să fie așa cum spui tu.

Apoi îngerul a plecat de la Maria. Însă Maria se gândea la Iosif. Cum îi va spune ea toate aceste lucruri? Oare o va crede? „Mai bine i-aș face o vizită Elisabetei. Îngerul mi-a spus că ea va naște un fiu“, se gândea Maria. Apoi, luându-și rămas bun de la Iosif, plecă spre munți către cetatea în care se afla casa lui Zaharia. După o călătorie de câteva zile, ajunsese la verișoara ei. Văzând-o, Elisabeta se bucură spunându-i:

—Maria, cum te-a binecuvântat pe tine Dumnezeu! Cum de vine la mine mama Domnului meu?

Și Maria, de bucurie că Elisabeta știe secretul ei, înălță o cântare de laudă spre Dumnezeu:

„Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, ... pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt.“

În tot acest timp, Iosif a rămas acasă în Nazaret. El pregătea micuța casă în care va locui cu Maria. Iosif și Maria se iubeau mult. Și iată că după trei luni, Maria se întoarse în Nazaret. „Acum, se gândea ea, trebuie să-i spun lui Iosif“. După câteva zile merse la atelierul acestuia. Dar Iosif nu înțelegea ce i-a spus îngerul Mariei despre fiul ce urmează să-l nască.

Într-o noapte, un înger a venit la Iosif, și i-a spus în vis:

—Dumnezeu a ales-o pe Maria să fie mama fiului